

Η Δύναμη της Αγάπης (Μίνα Μπουλέκου, Συγγραφέας-Ποιήτρια)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η αγάπη είναι μια λέξη τόσο απλή και τόσο μεγαλειώδης. Αποτελεί το μεγαλύτερο κεφάλαιο της εξελικτικής μας πορείας συνυφασμένο μέσα από μια σειρά πολλαπλών συναισθημάτων.

Περιγράφεται ως ένα ισχυρό συναίσθημα που περικλείει με ένα μοναδικό τρόπο την αυταπάρηση και την ανιδιοτέλεια. Στις σχέσεις των ανθρώπων ορίζεται μέσα από εκδηλώσεις στοργής, αφοσίωσης, συμπόνιας και θυσίας πολλές φορές.

Θεωρείται ως η σημαντικότερη πτυχή της ζωής που εκφράζει την ανθρώπινη ύπαρξη σε κάθε στάδιο αλλά και σε κάθε βήμα. Ο Γάλλος κληρικός Jean-Baptiste Henri Lacordaire (1802-1861) μας δίνει έναν μοναδικό ορισμό στην αξία της « *Η αγάπη είναι στην αρχή, στη μέση και στο τέλος όλων των πραγμάτων*».

Η αληθινή αγάπη δεν περιέχει κανένα ίχνος εγωισμού. Είναι απαλλαγμένη από κάθε είδους μνησικακία. Η δύναμη της είναι τόσο καταλυτική που διαμορφώνει και καθορίζει κάθε είδους σχέση προσωπική, οικογενειακή και κοινωνική. Είναι εκείνη η δύναμη που μας οδηγεί στην Πίστη και στην Θέληση για την ίδια την Ζωή.

Είναι η εφελκυστική δύναμη που οδηγεί στην ευτυχία και στην αρμονική συνύπαρξη των ανθρώπων. Το αίσθημα της ψυχικής ευφορίας είναι βάλαμο για κάθε ψυχή που παλεύει να βρει το δικό της φως, το δικό της μονοπάτι.

Θεωρείται δε απαραίτητο συστατικό για την σωματική, ψυχική και πνευματική μας ευεξία. Έχει ευεργετικές ιδιότητες σε όλα τα επίπεδα. Είναι ο θεμέλιος λίθος που δρα θεραπευτικά ενάντια στην θλίψη που βιώνει ο κάθε άνθρωπος, λειτουργεί δε σαν αντίβαρο όταν ο κάθε άνθρωπος παλεύει έχοντας να αντιμετωπίσει τις δικές του προκλήσεις και αντιξοότητες που εμφανίζονται στην ζωή του και να δώσει λύσεις στα προβλήματα που τον ταλανίζουν.

Καλλιεργώντας την αγάπη στην ζωή μας, μας κάνει σίγουρα καλύτερους ανθρώπους και κατά συνέπεια ζούμε πληρέστερα. Οι σχέσεις των ανθρώπων γίνονται πιο βαθιές και πιο ουσιαστικές.

Ωστόσο πολλοί άνθρωποι περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους κρύβοντας

τα αληθινά τους συναισθήματα γιατί φοβούνται να μοιραστούν, φοβούνται να πληγωθούν, φοβούνται τον κίνδυνο της απόρριψης, το θεωρούν αδυναμία να επιτρέψουν στους άλλους να δουν την δική τους ευάλωτη πλευρά, καθιστώντας τους σε εκείνη την θέση όπου η μοναχικότητα και η δυστυχία είναι απόρροια της δικής τους συνειδητής στάσης και αντίληψης για την ίδια τους την ζωή.

Αποτέλεσε σύμβολο πηγαίας έμπνευσης των μεγαλύτερων δημιουργών στις τέχνες και στα γράμματα, ως γενεσιουργός αιτία επηρέασε βαθιά όλα τα φιλοσοφικά και λογοτεχνικά ρεύματα και μέσα από αυτήν γεννήθηκαν ατόφιες ιδέες που συνέθεσαν έναν πολιτισμό με άξονα ανθρωποκεντρικό.

Ο Νίκος Καζαντζάκης μας λέει: *“Τι είναι η αγάπη; Δεν είναι συμπόνια μήτε καλοσύνη. Στη συμπόνια είναι δύο, αυτός που πονάει κι αυτός που συμπονάει. Στην καλοσύνη είναι δύο, αυτός που δίνει κι αυτός που δέχεται. Μα στην αγάπη είναι ένας. Σμίγουν οι δύο και γίνονται ένα. Δεν ξεχωρίζουν. Το εγώ κι εσύ αφανίζονται. ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ ΧΑΝΟΜΑΙ”*. Προϋποθέτει κατά συνέπεια ένα πολύ δύσκολο αγώνα, έναν ανηφορικό δρόμο, επώδυνο πολλές φορές ενάντια στο Εγώ του κάθε ανθρώπου.

Στην φιλοσοφία αντιπροσωπεύει μία από τις ύψιστες αρετές που εκπροσωπεί την ανθρώπινη ευγένεια και την γενναιοδωρία ψυχής που αρμόζει σε κάθε ανθρώπινη υπόσταση.

Στην χριστιανική μας θρησκεία ορίζεται ως «ο θεός αγάπη εστίν» μια ανεξάντλητη πηγή ουράνιου φωτός, και τα λόγια του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού «*Αγαπάτε Αλλήλους*», ένας σπόρος που βλάστησε στις ψυχές των χριστιανών και που με την σταυρική του θυσία απέδειξε ποσό κοντά είναι στα πλάσματα της γης που δημιούργησε δείχνοντας μας, τον δρόμο της μετανοίας, της συγχώρεσης και της Απόλυτης Αγάπης Του προς εμάς.

Αυτή η ενέργεια της αγάπης, αυτή η δύναμη της αγάπης, η οποία είναι η ίδια η ενέργεια της ίδιας της δημιουργίας του κόσμου, συμπυκνώνεται στα λόγια του Χριστού πού έμαθε στους μαθητές του, «Αγαπάτε τους εχθρούς σας» , εξαλείφοντας κάθε ίχνος κακίας, φθόνου, μίσους, απληστίας και αλαζονείας που θα φωλιάζει σαν αγκάθι στις ψυχές μας.

Αν πραγματικά μπορούσαμε σε κάθε λεπτό της ζωής μας να ζούμε ενάρετοι, απαλλαγμένοι από τα ανθρώπινα πάθη που κυβερνούν αδυσώπητα την εποχή μας, όπου οι ανθρώπινες σχέσεις έχουν αλλοτριωθεί σε μεγάλο βαθμό και οι άνθρωποι έχουν κλειστεί στον εαυτό τους ζώντας σε μια απέραντη ερημιά, τότε πραγματικά θα ξανακερδίζαμε τον χαμένο παράδεισο που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός, εκεί που δεν υπάρχει γήρας, ασθένεια και θάνατος.

Η Αγάπη είναι το μεγαλύτερο δώρο που χάρισε ο Θεός στους ανθρώπους. Μια φλόγα άσβηστη που πρέπει να κρατήσουμε στις παγωμένες καρδιές μας.

Ένας πολύτιμος θησαυρός, γιατί όποιος ζει χωρίς αυτήν είναι πραγματικά φτωχός. Ο Χαλίλ Γκιμπράν (Λιβανοαμερικανός ποιητής & φιλόσοφος-1883-1931) έλεγε: « Ζωή χωρίς αγάπη είναι σαν δέντρο χωρίς άνθη και καρπούς».

Επιτρέψτε στους εαυτούς σας να βιώσετε αυτή την χαρά της ζωής. Να αγαπήσετε

και να αγαπηθείτε βαθιά και ολοκληρωτικά.

**Από το βιβλίο μου «Προβληματισμοί του Σύγχρονου Ανθρώπου», εκδόσεις
ΟΣΤΡΙΑ 2016**